

הגיע הזמן להתגלות חדשה!

מה לומדים מפרשת הגאולה של י"ב-י"ג תמוז?

עצמאית בעזרתה יוכלו להתחמק מעבודה זו; כאן חסרים כמה עשרות או מאות רובלים להקמת מקווה; כאן אפשר לארגן חבורת יהודים שיבואו להתפלל; וכאן ישנם ילדים שרוצים ללמוד תורה וכאשר ישלחו לכאן מלמד יוכל לקום תלמוד תורה במחירת.

הידיעות הגיעו למרכז ומיד תורגמו למעשה: למקום פלוני שלחו מגיד שיעור ולמקום אחר דאגו שיגיע סכום קבוע עבור מגיד השיעור. כאן עוררו את פלוני ופלוני להקים מקווה תוך שעזורים לו בחלק מההוצאות ובמקום אלמוני הצליחו במאמצים משותפים לקנות מכונה גדולה ובכך לדאוג שעשרות יהודים לא יוכרחו לחלל שבת. ועל כולם: שלוחי הרבי שהגיעו לכל מקום רבנים שוחטים מוהלים והעיקר – מלמדים שילמדו תורה עם תינוקות של בית רבן שכן על-כך היה עיקר המאבק. השונאים ידעו היטב שהנוער והצעירים הם דור העתיד "אם אין גדיים – אין תיישים" וכך חשבו לקעקע ח"ו את היהדות מן היסוד היה-לא-תהיה כאשר ה"חינוך" יהיה כולו בידיהם ל"ערכי" הקומוניזם והאתאיזם.

כאמור עבודה זו התנהלה במסירות-נפש ממש ללא שום חשבון וחשוב כלשהו. הבולשת הרוסית הידועה לשימעה עמדה כולה לשירות ה"יבסקציה" ושליחיה בלשו וחיטטו ללא הרף

באותה תקופה החל הרבי הריי"צ את נשיאותו והחל לארגן בסדר נפלא את הפצת היהדות בכל רחבי ברית-המועצות. שלוחיו של הרבי הגיעו לכל פינה מצאו בה ניצוצות של קדושה ודאגו להבעירם. כמו כן אספו מידע יקר מפז אותו העבירו למרכז שעל-יד הרבי: במקום אחד חסר מגיד שיעור; במקום אחר אפשר למצוא מי שיאמר שיעור אם רק יהיה מי שישלם על זה; במקום פלוני ישנם יהודים שאינם רוצים לעבוד בשבת אך הם זקוקים לעזרה בקניית מכשירים לעבודה

מ ספר המשפיע הרה"ח וכ"י ר' מענדל פטרפס:

היה זה באותה תקופה רוויית ייסורים שלפני המאסר בשנות נשיאותו הראשונות של הרבי הריי"צ. באותה תקופה השתוללו חברי ה"יבסקציה" – המחלקה היהודית במפלגה הקומוניסטית שקראו לעצמם "חברת מפירי הדת" (עפר לפומייהו) ורדפו בחמת זעם כל ניצוץ של יהדות כשהבולשת הממשלתית הג.פ.א.ו. נותנת להם גיבוי ועזרה מלאים.

המצב היה קשה ממש. בתי-כנסת ולהבדיל מקוואות נסגרו בזה אחר זה. רבנים שוחטים מלמדים ושאר "כלי קודש" נאסרו ונשלחו לסיביר. יהודים הוכרחו לעבוד בשבת ובאם-לאו נושלו מעבודתם הוקעו כאויבי המשטר והופקרו לחרפת רעב ולסכנת נפשות. ועל כולם – חינוך הנוער "חוק חינוך חובה" שבמסגרתו הוכרחו ילדי ישראל לבקר בבתי-הספר הקומוניסטיים שם הייתה האווירה מורעלת ברעל של כפירה. בשיטתיות וללא הרף החדירו הקומוניסטים את היפך האמונה רחמנא-ליצלן בבורא העולם ובכל הקדוש והיקר ליהודי. הם לא בחלו בשום אמצעי הן בכוח הזרוע והן בלעג ובשיטות מתוחכמות רדפו ונלחמו ללא הרף בכל ניצוץ של אמונה.

עם הרב לוי-יצחק גינזבורג

משפיע בישיבת תורת'ל המרכזית – כפר חב"ד

למצוא ולבטל ח"ו כל ניצוץ של יהדות. כל בתי-הכנסת שרצו סוכנים ומלשינים שלהם וכל מי שהעז להראות את יהדותו "סומן" כמטרה למאסר ולגירוש ואף גרוע מזה. כל מי שעסק בהפצת היהדות ידע שבמוקדם או במאוחר הוא עלול מאוד להיתפס להיאשם כ"קונטר-רבולוציונר" – העבירה החמורה ביותר ברוסיה הסובייטית – ולהישפט לעונשים חמורים ביותר.

באותה תקופה היה יהודי שביתו היה מרכז של פעילות יהודית במחתרת בשליחות הרבי הריי"צ. שם התקיימו התפילות שם היו השיעורים שם נערכו התוועדות ולשם אף הגיעו המלמדים כדי ללמוד תורה עם ילדי ישראל. אותו יהודי ובני ביתו חיו בפחד יום יומי. הם ידעו כי הג.פ.א. בעקבותיהם ובדרך הטבע לא ירחק היום בו ח"ו ייאסרו וישלחו אל הבלתי נודע כפי שאכן ארע לכמה וכמה מחבריהם.

כשהגיעו מים עד נפש ואותו יהודי הרגיש כי ח"ו וחיי בני ביתו ממש אינם חיים קם ונסע אל הרבי ונכנס ל"יחידות". הוא ביקש מהרבי שיתיר לו להוציא מביתו לפחות חלק מהפעילות של יהדות מאחר שהמצב מסוכן כל-כך ובני ביתו אינם יכולים לשאת זאת לחיות בסכנה ובפחד מתמיד כל הזמן עד שחיהם אינם חיים.

הרבי שמע את דבריו עד תומם וכשסיים אמר לו: כידוע לך באזור מגוריך נסגר המקווה והרי למען המשך הקיום היהודי יש לעשות כל מאמץ שבנות ישראל יוכלו לשמור על טהרת המשפחה. עליך איפוא לדאוג שבביתך יקום מקווה טהרה במחתרת. תמצא בנאים שיוכלו לעשות את המלאכה בסודיות תתדבר עם רב פלוני כיצד לעשות זאת באופן שהמקווה יהיה כשר בכל פרטיו על-פי הדין ולאחר שבעזרת-השם המקווה יקום עליך לדאוג גם לכך שאלו השייכים לזה יידעו על קיומו כדי שיוכלו להשתמש בו...

היהודי שמע את דברי הרבי והבין היטב- היטב את התשובה. לא זו בלבד שהרבי לא מתיר לו להוציא חלק מן הפעילות מביתו אלא שהרבי מטיל עליו כאן משימה נוספת קשה ומסוכנת עוד הרבה יותר. מעתה יהיה עליו לעמוד כפל כפליים לעשות פעולות לא חוקיות רבות במחתרת ולשמור קשר ולהודיע על כך להרבה משפחות לכל מי שרק שייך שאולי יילכו למקווה אם יידעו על אפשרות כזו. אלא שמספיק שרק אחד מאלו שיוודע להם ידווח לג.פ.א. על-כך או אז...

והנה הרבי אפילו לא מבטיח לו כלל שלא

יקרה לו מאומה שלא ייאסר או אפילו שיישאר בחיים...

הוא "נשבר" לגמרי ובעמדו לפני הרבי ב"יחידות" פרץ בבכי.

משך זמן בכה הרבי יחד עמו ולאחר מכן אמר לו: ביום-הכיפורים הייתה בבית-המקדש עבודה של שילוח השעיר לעזאזל. בתורה נאמר על-כך כי צריך לשלח את השעיר ביד "איש עיתי" ואומרים על זה חז"ל כי אותו יהודי ששילח את השעיר לעזאזל לא הוציא את שנתו ונפטר באותה שנה. ובכל זאת כך מספרים חז"ל היו הכוהנים מתקוטטים ביניהם בעניין זה שכל אחד רצה לזכות לעסוק בעבודה הקדושה למרות שכל אחד ידע מה צפוי לו...

ואומר הרבי שליט"א מלך המשיח הייתה מסירות הנפש הגדולה ביותר של הרבי הריי"צ נ"ע. לא זו בלבד שהרבי השליך את ח"ו שלו מנגד ועמד בראש המערכה ללא שום התחשבות בסכנה שהוא לוקח על עצמו אלא (וכאן בדברו על כך נחנק קולו של הרבי שליט"א מדמעות עצורות) לשלוח את הזולת למסירות נפש...

ואכן מסירות הנפש של הרבי הריי"צ שעמד בראש המערכה ושל פיקודי החסידים באותה תקופה הייתה למעלה מכל מדידה והגבלה. מפורסם גם שהרבי אסף עמו עוד תשעה חסידים ויחדיו נשבעו למסור את נפשם בפועל ממש עבור הפצת היהדות ברוסיה הסובייטית "עד טיפת הדם האחרונה" כאשר כל אחד לוקח על עצמו חלק מן המדינה ופועל ומפעיל שם עוד ועוד במסירות נפש. כך פעלו החסידים ללא שום חשבונות בתנאים בלתי אנושיים כלל ללא שום סיכוי ותקווה בדרך הטבע. כשאחד נפל בא מיד שני למלא את מקומו תוך שהוא יודע היטב מה צפוי לו בדרך הטבע כמעט ללא שום סיכוי להינצל. כשהשני נפל בא השלישי וכן הלאה והלאה.

דווקא מסירות נפש זו ללא שום חשבונות היא שהביאה את הנצחון והגאולה שהחלו בגי' תמוז כאשר הרבי שוחרר מן המאסר וניצל מהיפך החיים לחיים ואת המשך ב"ב-י"ג תמוז כאשר שוחרר גם מגלותו וחופשה ניתנה לו בט"ו תמוז כאשר חזר לביתו וברך ברכת הגומל (וכבר הוזכר במסגרת זו שהרבי שליט"א קבע את ט"ו תמוז ליום סגולה וגאולה יום התוועדות וקבלת החלטות טובות) ועד לאחר מכן כשיצא מרוסיה והגיע לריגא ולפולין וכ"ו ועד לארצות-הברית כאשר הפעולות בהפצת

היהדות והחסידות גברו והתעצמו מאוד- מאוד ונמשכו במחתרת גם ברוסיה הסובייטית.

את התוצאות הסופיות – אומר הרבי שליט"א – רואים היום במפלה המוחלטת של הקומוניזם והאתאיזם כאשר קם שם משטר חדש המכריז על אמונה בה' ומאפשר ליהודים – ויתרה מזו: אף מסייע להם – לקיים תורה ומצוות וכן לנסוע משם לארץ-הקודש.

מספיק שרק אחד מאלו שיוודע להם ידווח לג.פ.א. על-כך או אז...
- אך הרבי אפילו לא מבטיח לו כלל שלא יקרה לו מאומה שלא ייאסר או אפילו שיישאר בחיים... הוא "נשבר" לגמרי ובעמדו לפני הרבי ב"יחידות" פרץ בבכי. משך זמן בכה הרבי יחד עמו ולאחר מכן אמר לו:...

י"ה קורא את המגילה למפרע – לא יצא". מפרש מורנו הבעל-שם-טוב: מי שקורא את "המגילה" אודות הניסים והנפלאות שעשה לנו ה' וחושב כי אין זה אלא סיפור שקרה בעבר "למפרע" ולא שדברים אלו קורים היום כאן ועכשיו אזי "לא יצא" ידי חובתו.

שכן בתורה עיקר גדול הוא לדעת שהתורה כולה ובמיוחד החגים וימי הסגולה שבה הינם עכשוויים ואקטואליים. אל לנו להסתכל על ימים אלו כימים שרק אי-פעם בעבר בלבד קרו בהם ניסים ונפלאות. לא. "הימים האלו (כאשר הם) נזכרים (אזי) ונעשים" – כאשר הם נזכרים כראוי כאשר לומדים ומתבוננים היטב במה שארע בעבר ביום זה ולומדים מכך את הלכה העכשווי והאקטואלי לימים אלו ומשתדלים ליישם זאת "לחיות" עם זה ולהפנים את המסר בחיים כאן ועכשיו אזי "ונעשים" העניין חוזר שוב על עצמו וגם עכשיו חוזר ונפעל

שהיה מפני הקטרוג למעלה על גילוי החסידות) כי "בכל זמן כשמתגלה אור חדש יותר בתורה ובפרט בחינה גבוהה כזו היה צריך להיות מקודם ההעלם והסתר דשיבתו במשמר כו'.

ומהטעמים לזה: בכדי לחדש בתורה צריך להיות הוספה וחינוך בהאדם (הלומד ומחדש בתורה). כל זמן שהוא נמצא במצבו ודרגתו שרגיל כבר בה הרי גם פעולתו בלימוד התורה מדודה לפי כוחותיו הרגילים. דווקא על ידי המאסר נתגלה הכוחות פנימיים ועצמיים של בעל המאסר (אדמו"ר הזקן) ועל ידי גאולתו נפעל בו חידוש (בדוגמת החידוש של עבד שנשתחרר להבדיל חידוש משעבוד לגאולה). ועל ידי זה - החידוש ("גאולה") בתורת החסידות שנתגלתה על ידו שהביא את תורת החסידות בהבנה והשגה דחב"ד אשר על ידי זה גילה את העצם דפנימיות התורה.

ויש לומר שבאמת סדר הפוך הוא כי תורה היא המקור לכל ענייני הבריאה, ולכן צריך לומר שהסיבה להחידוש שנפעל על ידי המאסר והגאולה היא הכוונה למעלה שהגיע הזמן להחידוש בתורה על ידי גילוי תורת חסידות חב"ד. וכתוצאה ומסובב מזה היה עניין המאסר והגאולה שפעל חידוש בעל המאסר והגאולה שעל ידי זה הביא בפועל החידוש בתורה על ידו.

ה רבי הריי"צ הביא לעולם גילוי חדש ונפלא של פנימיות התורה שלב עיקרי ומכריע בהתגלות האלוהית של "הורדת השכינה למטה" שהחל במיוחד על ידי רבינו הזקן כמבואר במאמר דיבור-המתחיל "יבאתי לגני" תשי"א (ראה בכל זה בארוכה בספר 'משיח עכשיו' חלק א' וחלק ב' בתחילתו).

רבינו הזקן היה הראשון שהתחיל להוריד ולהחזיר את האלקות אל תוך השכל שהוא הרובד העליון של העולם הזה. הוא המשיך את השכינה "מהרקיע השביעי לשישי" אחרי שאצל הבעש"ט והרב המגיד נשאר עדין הגילוי "ברקיע השביעי" באופן של אמונה ומסירות נפש שלמעלה מהשכל.

כי מאחר שמדובר כאן על גילוי אלוקי שהוא בעצם למעלה מעלה מהשכל ומכל גדרי העולם בכלל הרי אי-אפשר היה "להכניס" את הגילוי הבלתי מוגבל בתוך הגבול. כדי להגיע לכך היה צורך בגילוי "עצם פנימיות התורה" כי רק בכוחו של העצם לעשות זאת.

המשך בעמוד 17

מלוכה אדירה ובכל זאת ניצח) למרות שגם זה דבר גדול ונפלא עד מאד.

יותר מזה: אף אין זו רק הצלה וישועה של היהדות מיד הקמים עליה (הצלה עליה מסמלת גאולתו של הרבי שעמד בראש המערכה כפי שכתב במכתבו המפורסם: "לא אותי בלבד גאל הקב"ה בי"ב תמוז אלא את כל מחבבי תורתנו הקדושה שומרי מצווה וגם את אשר בשם ישראל יכונה" שכן נצחון זה היה נצחונה של היהדות על אלו שקמו עליה) אלא הרבה יותר גם מכך.

בפשטות נדמה שהרבי נאסר בגלל שאנשי ה"יבסקציה" היו רשעים גדולים והמפלגה הקומוניסטית הייתה כזו וכזו אלא שהקב"ה ברוב חסדיו הצילו וגאל אותם.

אלא שעל-כך נשאלת השאלה: למה היו צריכים מלכתחילה להיות כל-כך הרבה צרות וייסורים וכל-כך הרבה מסירות נפש כדי שלבסוף נחגוג את השחרור והגאולה והרי עדיף שלא יהיו צרות וייסורים מלכתחילה ולא יהיה צורך בגאולה!?

אלא מבארת תורת החסידות האמת היא להיפך: הרבי נאסר משום שהגיע הזמן להתגלות חדשה ונפלאה בפנימיות התורה שלב נוסף ומכריע בהתקדמות לקראת משיח צדקנו. לכך אי-אפשר היה להגיע אלא על ידי אותה מסירות נפש מופלאה שאמנם הביאה לבסוף לגילוי הנכסף של חג הגאולה ג' תמוז וי"ב-י"ג תמוז.

נמצא שעיקר היום-טוב הוא לא רק בגלל השחרור והגאולה של הרבי והישועה של היהדות מהקמים עליה אלא בעיקר בגלל הגילוי החדש והנפלא שהתגלה אז שבשביעל הייתה כדאית כל פרשת המאסר וכדאיים כל הייסורים. עד כדי כך שט"ו סיוון היום בו נאסר הרבי הריי"צ אינו נחשב ל"יום שחור" כי-אם ליום של אור וסגולה עד שכמה פעמים בשנים האחרונות הוציא הרבי שליט"א לרגל יום זה קונטרס ובו מאמר חסידות חדש! (והרי מעולם לא יצא "קונטרס" עם מאמר לימים בהם ארעו צרות כמו ט' באב י"ז תמוז וכיוצא בהם).

וכמבואר ב'ספר השיחות תשנ"ב' (כרך ב עמוד 485) בנוגע לגאולת י"ט כסלו (ובכמה מקומות מבואר שכן הוא גם בנוגע ל"יב-י"ג תמוז. לדוגמא ראה קונטרס י"ב תמוז תנש"א ב'ספר המאמרים מלוקט' כרך ה):

כשם שמתן תורה (דנגלה דתורה) בא דווקא לאחרי ועל ידי גלות מצרים כך מתן תורה דפנימיות התורה (בי"ט כסליו) בא דווקא לאחרי ועל ידי ההעלם והסתר דמאסר אדמו"ר הזקן

כאשר אנו חוגגים את חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז עלינו לזכור ולחזור ולשנן לעצמנו וכל הסובבים אותנו כיצד מסתכלת תורת החסידות על חג זה וללמוד מכך למסור את הנפש בעניינים הנדרשים מאתנו היום כשהמצב קל לאין-ערוך. ומכיוון שסוף סוף העיקר הוא ללמוד ולהתבונן ולהפנים מה זה אומר לנו בזמננו ובמצבנו כאן ועכשיו הרי לשם כך צריך ללמוד ולהבין מה אומרת תורת החסידות על גאולה זו

ונעשה אצלנו העניין הנפלא בגללו אנו חוגגים חג זה.

ולכן כאשר אנו חוגגים את חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז עלינו לזכור ולחזור ולשנן לעצמנו וכל הסובבים אותנו כיצד מסתכלת תורת החסידות על חג זה

– ולכן חשוב במיוחד בימים אלו "לעבור" ולקרוא את רשימות המאסר בילקוטי דיבורים וכיוצא בזה ללמוד ולדעת את "דברי הצומות וזעקתם" את כל פרטי המאסר ומה שמסביב לו בפרשת מסירות-הנפש הנפלאה של הרבי הריי"צ וגם של החסידים –

– וללמוד מכך למסור את הנפש בעניינים הנדרשים מאתנו היום כשהמצב קל לאין-ערוך. ומכיוון שסוף סוף העיקר הוא ללמוד ולהתבונן ולהפנים מה זה אומר לנו בזמננו ובמצבנו כאן ועכשיו הרי לשם כך צריך ללמוד ולהבין מה אומרת תורת החסידות על גאולה זו.

ת ורת החסידות אומרת: לא הייתה כאן רק הצלה וישועה גדולה של הרבי הריי"צ (שעמד בראש צבא של קומץ חסידים ללא נשק וללא שום סיכוי נגד

רק העצם בהיותו למעלה גם מה"גדר" של הבלי-גבול ובל-גבול הוא להיות רק בלי-גבול ולא גבול והעצם שאינו מוגבל גם בכך רק הוא יכול להחדיר את הגילוי האלוקי הבלתי מוגבל בתוך הגבול.

לשם אותו גילוי נפלא אצל רבינו הזקן נדרשו אמנם הרבה הרבה ייסורים ומסירות נפש של הרבי וגם של חסידיו ובזכותם הגיעה סוף סוף התכלית בייט כסלו כאשר פדה בשלום נפשי והחל גילוי חדש ונפלא בפנימיות התורה המגלה את פנימיות הנשמה וכביכול את פנימיותו של הקב"ה.

אבל גם אחרי ייט כסלו הייתה השכינה רק "ברקיע השישי" ולשם כך נדרשה כל העבודה המופלאה של רבותינו נשיאינו הקדושים שכל אחד מהם "הוריד את השכינה" יותר ויותר למטה ולשם כך היה זקוק לאור אלוקי עוד יותר עליון ועוד יותר עצמי שרק הוא יכול להוריד ולהחדיר זאת עוד למטה יותר (וכמבואר הפרטים בזה וחיודשו המיוחד של כל נשיא על-פי שיחות הקודש בספר 'משיח עכשיו' שם).

אבל כל זה היה עדיין "מרקיע לרקיע" ועדיין לא "יירדה השכינה" לארץ הלזו התחתונה שזוהי עיקר הכוונה והמטרה דירה לו יתברך לעצמותו ממש בתחתונים דווקא.

אצל הרבי הריי"צ ספירת היסוד הגיע הזמן להתחיל להוריד את השכינה לכיוון הארץ. כידוע שחמשת המידות שלפני ספירת היסוד – "לך ה' הגדולה (חסד) והגבורה והתפארת והנצח וההוד" – הם עדיין בתוך עצמו ברקיעים ואילו עניינה של ספירת היסוד היא ההשפעה החוצה למטה ולכן היא נקראת בשם "כל" ("כי כל בשמים ובארץ" – "דאחיד בשמיא ובארעא") שהיא מחברת ומאחדת את השמיים עם הארץ.

ולכן: אם עד הרבי הריי"צ הייתה עיקר התעסקותם של רבותינו נשיאינו בתורת החסידות והדרכותיה עניינים "שמימיים" הרי שאצל הרבי הריי"צ ובמיוחד אחרי ג' ויי"ג תמוז הייתה התעסקות עם הפרטים הנמוכים ביותר שבארץ. הוא דר בערים גדולות במקומות הומים וסוערים ("המונה של רומי"); הוא החל בתרגום ענייני חסידות לשפות אחרות וגם ל"שפות" פשוטות ביותר; הוא דאג לכך שילדים קטנים ילמדו אל"ף-בי"ת ויהודים פשוטים ישמרו מצוות שהם מינימום שבמינימום דברים פשוטים ביותר ועוד.

כדי שיוכל להיות גילוי מופלא זה שהוא צעד מכריע ביותר לקראת התגלותו של משיח – שכל עניינו להחדיר את האלקות למטה

מטה להשלים את הכוונה של דירה בתחתונים – היו זקוקים למסירות נפש מופלאה ביותר גדולה יותר אפילו ממסירות נפשו של רבינו הזקן (רבינו הזקן היה בסכנה שמא יגזרו עליו גזר דין של היפך החיים ואילו אצל הרבי הריי"צ כבר היה פסק-דין כזה אלא שבניסים נפלאים הוא נמנע ברגע האחרון) אלא שעל-ידי כל אותן עלילות גבורה ואותה מסירות נפש מופלאה זכינו לחג הגאולה בו החלה השכינה לרדת אל הארץ אל התחתון ביותר.

אבל עיקר העניין של "המשכת השכינה למטה" הוא כמובן אצל "הדור השביעי" ספירת המלכות הרבי שלטי"א מלך המשיח. וכאמור שכל עניינו של המלך המשיח הוא להחדיר את האלקות למטה מטה להשלים את הכוונה של דירה בתחתונים. כשם שבספירות אם-כי כבר בספירת היסוד מתחילה ההורדה למטה הרי שעיקר ההורדה היא בספירת המלכות בה נרגש אכן שכל העניין הוא התחתון (ולא כמו בספירת היסוד שהתחתון הוא רק אבן הבוחן לכך שהעליון יכול להגיע גם מטה מטה. ואין כאן המקום להאריך בביאור).

ואכן רואים משנה לשנה כיצד הרבי שליטי"א מגיע למטה יותר ויותר גם לפינות הרחוקות והנידחות ביותר גם ל"אובדים ונידחים" ביותר גם לכל כלי התקשורת הנמוכים ביותר לשלטי חוצות לפעלולי גרפיקה לעיתונות ולרדיו לטלוויזיה ולוידיאו לווין ("סאטעליט") ולאינטרנט לתקשורת המחשבים ולכל החידושים המודרניים ביותר ואף אל אומות העולם עם שבע מצוות בני נח וכו' וכו'. ואת כל זה הוא פועל על ידי התחתונים ביותר על ידינו אנו למרות שיפלותנו ופחיתותנו ואולי דווקא בגלל זאת שהרי הכוונה היא בתחתונים ועל ידי התחתונים דווקא.

עד שמגיע השלב המכריע ביותר כאשר כבר נגמרה עבודת הביורורים וסיימו כבר לצחצח גם את הכפתור האחרון כולו והעבודה עכשיו היא לא עבודת הביורורים אלא עבודה מיוחדת להביא להתגלותו המלאה של משיח ובעצם גם זה כבר ישנו והעבודה היא לפקוח את העיניים ולראות זאת גם דווקא בתוך העולם הזה הגשמי והחומרי (כנאמר בשיחת שבת פרשת וישלח תשנ"ב) על ידי קבלת פני "המשיח היחיד שבדורנו" בפועל ממש כדי שיוכל למלא את שליחותו ולהוציא את בני ישראל מהגלות שזהו הדבר היחיד שנוותר בעבודת השליחות (כנאמר בשיחת שבת פרשת חיי שרה תשנ"ב) – הרי גם זה צריך להעשות על-ידי

התחתונים ביותר אנחנו ומצד עצמנו ללא ציווי מפורש כל כך שהרי הכוונה היא שהדברים לא רק יגיעו גם אל התחתונים אלא שיבואו מתוך התחתונים עצמם ודווקא כפי שהם אנחנו פחותים ותחתונים ביותר.

כמו בשלבים הקודמים על אחת כמה וכמה בשלב האחרון והסופי לקראת תכלית הכל הגאולה האמיתית והשלמה נדרשת לשם כך מסירות נפש. הן מסירות נפש של הרבי שליטי"א עצמו העומד בראש המערכה ו"משליך חייו מנגד" בשביל ניצחון המלחמה עד כי לא רק "חוליינו הוא נשא ומכאובינו סבלם" ואנחנו חשבנוהו מנוגע מוכה אלוקים ומעונה" אלא גם אמרנו "כי נגזר מארץ חיים" ח"ו – אבל **לאמיתו של דבר** אין זאת אלא לעינינו הברשיות והאמת היא כמובא בהמשך הפסוק: "יראה זרע [זרעו בחיים] המוכיח שאכן "הוא בחיים" ממש [יארץ ימים] [שליטי"א] וחפץ הי

עיקר העניין של "המשכת השכינה למטה" הוא כמובן אצל "הדור השביעי" ספירת המלכות הרבי שליטי"א מלך המשיח. שכן כל עניינו של המלך המשיח הוא להחדיר את האלקות למטה מטה להשלים את הכוונה של דירה בתחתונים. כשם שבספירות אם-כי כבר בספירת היסוד מתחילה ההורדה למטה הרי שעיקר ההורדה היא בספירת המלכות בה נרגש אכן שכל העניין הוא התחתון

בידו יצליח" להביא את הגאולה בפועל ממש ותיכף ומיד ממש. והן ובמיוחד נדרשת מסירות נפש ו"עקשנות" תקיפה ובלתי מתפשרת יחד עם אהבה ואחדות אמיתיים מצדנו אנו

התחתונים שדווקא על ידי עבודתנו אנו ("עשו כל אשר ביכולתכם") צריכה לבוא הגאולה – מסירות נפש מסוג אחר מסירות נפש של "אל ייבוש מפני המלעיגים" מסירות נפש של "אנא נסיב מלכא" שלא לתת לשום דבר ויהא זה מהעניינים הכי אמיתיים והכי נפלאים ומה"גילויים" הגדולים ביותר לבלבל אותנו ולהסיח את דעתנו מהמטרה העיקרית והסופית – לקבל את פני משיח צדקנו בפועל ממש.

"עקשנות" ללמוד בכל שבוע שוב ושוב את ה'דבר מלכות' לחיות עמו ולהחיות בו נפש כל חי; "עקשנות" להחדיר ולהפיץ את עובדת מציאותו הנצחית של הרבי מלך המשיח שליט"א בכל מקום; "עקשנות" לפרסם לכל אנשי הדור אודות החובה והזכות להתבטל אל השופט היועץ הנביא והנשיא; "עקשנות" לדאוג שהנושא של משיח לא יירד מסדר היום אף לא לרגע והכל הכל ממש בכל נושא בכל פינה ובכל עניין יהיה חדור

לגמרי באופן שגם יישמע וייראה בפשטות במשיח וגאולה; "עקשנות" על הפצת והחדרת האמונה והביטחון בדבריו של הרבי שליט"א מלך המשיח; והעיקר – קבלת מלכותו הן בדיבור בקריאת והכרזת הקודש והן בכל המהות ובכל המציאות שזה מה שמביא את ההתגלות המלאה והסופית לעיני כל בשר תיכף ומיד ממש בגאולה האמיתית והשלימה.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!